

Весілля

Ганна Черінь

С. П.

Вийшла я па життєву дорогу,
На щасливий і довічний шлюб,
З вибранцем моїм, посланим Богом,
Що мені лицем і серцем люб.

Вже за стіл весільний гості сіли,
Щастя зичать із роси й води...
В шлюбних шатах, наче голуб білий,
Біля мене князь мій молодий.

Гримнула музика бурним маршем,
Свічі світять і підносять чару.
Всі сміються, і боярин старший
Залюбивсь в свою вродливу пару...

Щастя, як вино, повз вінця плеще,
Та її нащо здалась на нього мірка!?
Це ж весілля! Веселіте де ще!?
І гукають знову: "Гірко! Гірко!"

Тільки хтось іще в кутку сумує.
Відцуравшись радісних забав,
І здається — жаль якийсь йому є,
Що утратив те, чого й не мав...

Розумію я його, звичайно:
Те, що втратиш — нам дорожче вдвічі.
Може, хто й за князем тужить тайно —
Та для нас одних весільні свічі.

В цім була Господня й наша воля,
Бути мусить саме так, як є:

Нам удвох судилась спільна доля.
Інші ж хай знайдуть собі своє.

Хай же хмелем піниться весілля!
Мій зі мною любий чоловік —
Інші ж хай того шукають зілля,
Щоб забути нас уже навік.
1957